

Júlia

Világszerte Nr. 1

Amy Andrews

Válasszunk magunknak csillagot!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Amy Andrews, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 665. eredeti címe: *Girl Least Likely to Marry* (Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 665. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-512-4

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

*Hillbrook Egyetemi Campus, New York állam
Tíz évvel korábban*

Cassiopeia Barclay koccintásra emelte a poharát.

– Ez itt még korántsem a vég – jelentette ki. – Hanem éppenséggel a kezdet. Igaz, hogy a mai az utolsó közös esténk egy ideig, de azért fogunk még találkozni. Ott lesz például a kirándulásunk.

Három barátnője bólintott. Aztán a hercegnőnek csúfolt dúsgazdag Reese lesütötte a szemét, és belekortyolt a pezsgőjébe. Gina követte a példáját, csak ő egy csapásra fel is hajtotta a pohara tartalmát. Az Egyesült Államok déli részéről származó Marnie, a jól nevelt úrilány ellenben apró, elegáns kortyokban ivott.

Az ausztrálok rossz hírére rácăfolva Cassie is csak egy kortyocskát engedett meg magának. Nem a jó modor bizonyítása végett, sőt nem is azért, mert annyira értékelte a minőségi pezsgőt, amit fogyasztottak. Pontosan tudta, hogy a pezsgő, akármilyen jó, nagy mennyiségben, gyorsan fogyasztva fejfájást okoz. Első alkalommal itt, ebben a házban rúgott be, ennek a három lánynak a társaságában, és nem szándékozott újra átélni a másnaposság élményét. Aki kétszer elköveti ugyanazt a hibát, az sült bolond, márpedig Cassiopeia Barclay nem volt az. Sőt, 163-as IQ-jával hivatalosan is zseninek számított.

A lányok a sportpályát figyelték, mely pontosan a veranda előtt helyezkedett el. Alkonyodott, de a Hillbrook atlétikai csapata még mindig kint volt, tartott az esti edzés. És a Fantasztikus Négyes – sokan így hívták a négy lány megbonthatatlan szövetségét – egyik kedvelt esti elfoglaltsága volt figyelni a fiatal sportolókat. Cassie csak azért tartott a többiekkel, mert nem akart ünneprontó lenni. Igazából nem értette a többiek lelkesedését. Sem a sport nem izgatta különösebben, sem a fiúk, akik gyakorlatoztak. A többségük csak azért járhatott ide, az egyetemre, mert sportösztöndíjat kapott. Cassie-t ez kifejezetten dühítette. A kutatási pénzeket folyton megvonták az egyetemről, de a sportra, arra bezeg mindig volt elég dohány!

– Hát ez nem semmi! – sóhajtott fel Gina, amikor az egyik fiatalember megmutatta feszes futónadrágban domborodó hátsóját. Egyébként is érezhető brit akcentusa most határozottan felerősödött.

Marnie a szemét forgatta. A délről származó szőkeség szöges ellentéte volt az angol lánynak. Filigrán termet, a vonásairól pedig angyali ártatlanság sugárzott, míg a sötét hajú Gina maga volt a megtestesült érzékiség.

Reese rámosolygott Ginára. Mostanában egyébként feltűnően gyakran mosolygott... Gina csúfolódva meg is jegyezte, hogy ez biztosan a lány újdonsült ismerősével, az ifjú tengerészgyalogossal lehet összefüggésben, mire Reese közölte, hogy igen, számára Mason az igazi.

Mondta ezt úgy, hogy alig egy hete ismerte azt a fiút!

Cassie ilyenkor úgy érezte magát, mintha nem is erről a bolygóról származna. A többiekhez képest, akik tizenkilenc évesen már úgy viselkedtek, mint a tapasztalt nők, ő a legkisebb indíttatást sem érezte, hogy férfiakról ábrándozzon. Néhányszor eltöprengett rajta, milyen sokra vihetnék a barátnői, ha nem a hormonjaik uralkodnának fölöttük. Ha a fiúk helyett inkább a jövőjükre összpontosítanak, úgy, ahogy ő teszi.

Ugyanakkor Cassie nem tagadhatta, hogy a barátnőinek köszönhetően egy új és érdekes világ tárult fel előtte, amelynek a létezéséről fogalma sem volt. Hiába, mindig tanul az ember!

Odahaza, Ausztráliában meglehetősen magányos életet élt. Vagy otthon ült, és tanult, vagy az egyetemen csinálta ugyanazt. Nem vett részt zajos partikon, és nem nézte az atléták ingyenes bemutatóját. De itt, a Hillbrookon hiába hivatkozott gyatra tánctudására vagy arra, hogy nincs

egy rongya, amit felvehetne. A lányok kölcsönadták neki a ruháikat, cipőiket, felöltöztették, kisminkelték, megcsinálták a haját, aztán magukkal cipelték különféle éjszakai bárókba, ahol koktéloztak, és karaokéztak.

Sokat köszönhetett a három barátnőjének. Így visszatekintve nagyon érdekes kísérletnek látta az Amerikában eltöltött két szemesztert, melynek során rengeteg érdekes megfigyelést tett.

– Egy szép napon – hallotta Gina hangját – első látásra beleszeretsz majd valakibe, és remélem, hogy ott leszek, már csak azért is, hogy elmondhassam: Én megmondtam, emlékszel?

Marnie megemelte a poharát.

– Erre igyunk!

A többiek nevettek, ittak, aztán tovább figyelték az atléták edzését. Cassie hálát adott az égnek, hogy rá nincsenek olyan hatással a női hormonok, mint a társnőire. Hogy a józan ész vezérli a cselekedeteit.

Tudósként természetesen elfogadta, hogy az ember tovább akarja adni a génjeit, de ő elsősorban mindig is észérvek alapján élte az életét. Gina is jobban tette volna, ha az ösztönei helyett néha egy kicsit a fejét is használja. Például most nem lenne ekkora bajban...

Még a nem túl figyelmes Cassie is észrevette, milyen ideges az angol lány, mióta lefeküdt Marnie bátyjával, Carterrel. Pedig már késő bánat, a dolog megtörtént, nem lehet semmissé tenni. Ráadásul kettejük közül nem Gina volt az, aki az esküvőjére készült, hanem Carter, szóval a fiúnak jóval több oka volt idegeskedni.

Ezt Cassie meg is mondta Ginának, aki a múlt héten beavatta a titkába, és persze arra is megkérte, hogy a többieknek ne szóljon a dologról. Cassie ilyenkor nagyon boldog volt, hogy ő egyelőre még nem esett áldozatul a szerelem nevű örületnek. Remélhetőleg nem is fog. Igazából nem hitt a szerelemben. De ha mégis létezne, neki akkor sincs ideje rá, hogy egy ilyen veszedelmes aknamezőn közlekedjen. Hiszen vár rá az egész univerzum, amely sokkal érdekfeszítőbb, mint az összes férfi együttvéve.

És még ha valami csoda folytán százzal esne az IQ-ja, és összeszűrné a levet valamelyik férfival, akkor sem azok közül az izomgyak közül választana, akikért Gina annyira odavan.

– Mesélj nekünk a csillagokról, Cassie! – kérte Marnie, majd a fejét egészen hátrahajtva felbámult az égre. – Az ott a Vénusz, ugye?

Cassie elmosolyodott. A fölöttébb romantikus lelkületű szőke lány imádta bámulni az eget, és különösen élvezte, ha saját csillagász állt a rendelkezésére.

– Láthatjuk a Cassiopeia csillagképet is valahol?

Cassie a fejét rázta.

– Itt a városban aligha. De a kirándulásunk idején, amikor a Barringer-kráternél éjszakázunk, majd megmutatom neked.

A Barringer-kráter volt a fő oka, hogy Cassie el akart menni arra a túrára. Persze biztosan élvezni fogja a lányokkal töltött időt is, de legfőképpen látni akarta az óriási krátert, mely ötvenezer évvel ezelőtt jött létre egy meteoritbecsapódás következtében.

– Carter a csillagos égbolt alatt, a Grand Canyonban kérte meg Missy kezét – mondta álmodozva Marnie. – Hát nem romantikus? Missy ezért is szeretne mesterséges égboltot az esküvőre. Egy vagyont adott ki sötétkék bársonyra, mely az egész terem tetejét beborítja, és apró lámpácskák világítanak rajta.

Micsoda pazarlás! Cassie nem érte fel ésszel, minek pénzt költeni egy mesterséges égboltra, amikor ott az igazi. Ráadásul ingyen. De az esküvőkhöz sajna egyáltalán nem értett, ez éppen olyan titok maradt számára, mint a szerelem. És nem is nagyon igyekezett megfejteni.

Hátrahajtotta a fejét ő is, és felnézett az égre.

Miért is ne nézhetné a barátnőivel, ahogy feljönnek a csillagok?

Talán utoljára így együtt, négyesben...

1. FEJEZET

Tíz évvel később...

Cassiopeia szeme megakadt a férfin, aki a sikeres emberek magabiztosságával közeledett az asztalához. A nevét is tudta. Tuck... Igen, így nevezte Reese. A szőke fickóra egyszerűen lehetetlen volt nem odafigyelni, szinte az egész termet betöltötte a kisugárzása.

Lassan haladt. Férfiak állították meg, hogy kezet rázzanak vele, valamint nők, hogy megszólítsák, és rebegetssék kicsit a szempillájukat. Fürdőzött az általános csodálatban, amit hanyag mosollyal söpört félre. Mintha csak azt mondta volna: *Oszoljatok, nincs itt semmi látnivaló.*

Ahogy mondani szokták, olyan laza volt, majd szétesett. Cassie el is csodálkozott, mekkorát változott tegnapi óta, amikor Masonnel, Reese volt férjével látta kosarazni.

A mai parti eredetileg esküvői fogadás lett volna Reese és Dylan tiszteletére, de az esküvőt lefújták, Reese világraszóló bulit rendezett helyette, ahonnan aztán megszökött, hogy visszahozza Masont, a volt férjét. *Gondoskodjatok róla, hogy ne törjön ki verekedés!* – mondta a Fantasztikus Négyes másik három tagjának, és már ott sem volt.

– Állati jól néz ki a srác, nem gondolod? – dünnyögte elragadtatottan Gina.

Húha, hosszú lesz ez az este! – állapította meg Cassie, aki megint csak nem értette, mitől alélt el így az angol lány. Persze ez a Tuck rengeteg olyan testi tulajdonsággal rendelkezett, ami kívánatosá tette őt a női nem körében. Magas volt, széles vállú, keskeny csípőjű. Kidolgozott izmai ugyan most nem látszóttak az antracitszürke zakó miatt, de tegnap félmeztelenül kosarazott, szóval Cassie-nek volt ideje megfigyelni az izmai játékát.

Az állatvilágban a látványos izomkötegek az erő demonstrálására hivatottak, de kétségkívül az emberek világában is van üzenetük.

És az arc szimmetriája sem mellékes kérdés – Tuck pedig ezzel is szerzett pluszpontokat. Markáns vonásai voltak, hangsúlyos járomcsontja, erős álla, egyenes orra, szép formájú ajka.

Szóval ami a testi vonzerőt illeti, nagyon jól volt eleresztve, Cassie mégsem tudta felfogni, mi ez az elragadtatott rajongás, amivel a nők bámulják.

– Megyek, megkeresem a mosdót – fordult Ginához. – Légy szíves, ne verekedj össze Tuckkal, amíg távol vagyok. Gondolj arra, mit kért tőlünk Reese!

– Ígérem, jó leszek – vigyorgott az angol lány, majd benyúlt a táskájába, és barátnője kezébe nyomott egy rúzsot. – Frissítsd fel a sminked, ha már a mosdóban vagy. Nem fog ártani.

– De miért? – Cassie úgy bámult a kis sminkeszközre, mintha az fertőző betegséget terjesztene.

– Csak. Tudod, a szépségért meg kell szenvedni – bölcsekedett Gina, mire Cassie elmosolyodott. Te jó ég, hányszor hallotta már ezt a mondást a barátnőjétől! Gina volt az, aki a szárnyai alá vette őt, mint valami kis Eliza Doolittle-t, és órákat adott neki divatból meg nőies viselkedésből. Bármilyen esetlen volt is Cassie, mindig nagyon kedvesen és türelmesen okította.

Gina és Cassie mindig is tartották a kapcsolatot, a nagy összeveszés ellenére is, mely hosszú évekre megbontotta a Fantasztikus Négyes egységét. Gina ugyanis azon az utolsó közös estén bevallotta Marnie-nak, hogy lefeküdt a bátyjával...

Most, tíz év elteltével Gina még mindig szívesen anyáskodott Cassie fölött. Amikor meglátta, milyen ruhát hozott magával a partira, megrázta a fejét, és kész katasztrófának minősítette az öltözetet. Aztán gyorsan kiválasztott neki a saját ruhatárából egy ujjatlan, térdig érő koktélsruhát, melynek puha anyaga valóságos körbeölelte Cassie testét. Hozzáillő magas sarkú szandált is kapott, ráadásul Gina hullámokat varázsolt sima, barna hajába, és finoman ki is festette a nagy alkalomra.

– Menj és rúzsold újra a szád! – adta ki most az utasítást, Cassie pedig engedelmeskedett.

Egy perccel később Tuck megérkezett az asztalhoz, melyet az ülésrend kijelölt számára. A térde pokolian fájt, de ügyet sem vetett rá, minden figyelmét lefoglalta a piros ruhás, fekete hajú szexistennő, aki éppen szemközt ült, és elragadtatottan rámosolygott.

Tuck, mint a női szépség nagy barátja, szintén villantott rá egy mosolyt. A leggyilkosabb mosolyát.

– Nahát! Micsoda szerencsés véletlen – mondta nyájasan, déli módra, hosszan elnyújtva a magánhangzókat. Pedig már felhígult a texasi akcentusa, hiszen sportoló lévén sokat utazott, és sokfelé élt az Államokban. Ám ha muszáj volt, simán vissza tudott nyúlni a régi, délies sármjához, ami könnyű sikerrel kecsgettette.

Legalábbis az újságok szerint a nők képtelenek ellenállni a déli államokból származó férfiak vonzerejének...

– Na ne mondja! És ugyan miért? – emelte meg egyik elegáns vonalú szemöldökét Gina.

– Ó, szóval maga az angol barátnő. Gina, ugye? – Tuck szélesen elmosolyodott.

– Maga meg a profi futballista.

A férfi némi csalódottsággal szemlélte a kézzel írott ültetőkérdőívét, és felemelte a magáét.

– Mit gondol, nagy tiszteletlenség lenne, ha elcserélném ezeket, és odaülnék maga mellé?

– Nos, nem tudom, jó ötlet-e. – Gina a tenyerébe támasztotta az állát. – Reese ugyanis szándékosan nem ültetett minket egymás mellé.

– Merthogy? – hökkent meg Tuck.

– Attól félt, hogy hajba kapunk. Én ugyanis Reese-t támogatom teljes mellszélességgel minden döntésében, maga viszont, ha jól értesültem, a volt vőlegény legjobb barátja.

– Aha. De mivel Dylan nem fogja fel olyan tragikusan ezt a dolgot, azt hiszem, nem sok értelmű van haragudni Reese-re. Különben meg... – Tuck helyet foglalt a lánnyal szemközt, és csaknem felnyögött, mert megint élesen belehasított a fájdalom a térdébe. – Különben meg innen is remekül tudok flörtölni magával, nem gondolja?

Gina nevetett. Ennek a fickónak akkora az egója, mint Észak-Amerika.

– Olyan jónak hiszi magát?

– Ugyan már, drágám. Szerintem maga is pontosan tudja, hogy ebben én vagyok a legjobb.

Gina látta, hogy Cassie visszafelé jön, és támadt egy kaján ötlete. Nagyon szívesen végignézte volna, ahogy ez a nagyképű fickó pofára esik.

– Úgy gondolja, hogy a maga vonzerejének mindenki áldozatul esik?

– Úgy – vigyorgott magabiztosan Tuck. – Imádnak a nők, és ez nem is véletlen. Vannak bizonyos adottságaim, tudja...

A fickó csakugyan örült jól nézett ki, és szemtelen magabiztossága csak fokozta a vonzerejét. Ginának azonban nem sok kedve volt most egy könnyű kalandhoz.

A DJ épp új lemezt tett fel, és Tuck élt a lehetőséggel.

– Hallja? Ez a kettőnk dala... Jöjjön, táncoljon velem, Gina!

– Ó, nem – ingatta a fejét az angol lány. – Velem táncolni nem nagy feladat. De mit szólna egy fogadáshoz?

Tuck elmosolyodott. Egy nő, aki fogadást akar kötni... Ez egyre jobb!

– Fogadjunk, hogy nem tudja rávenni azt a lányt, hogy táncoljon magával. – Gina a közeledő Cassie felé intett.

Tuck odafordult. Egy Ginához hasonló korú fiatal nő közeledett feléjük. Hosszú, barna haja lágy hullámokban omlott meztelen vállára. Pici orra volt, szép és okos szeme, formás ajka. De egyáltalán nem úgy festett, mint egy angol szexistennő. És nem is úgy, mint egy focirajongó, de azért csinos nő volt. Tuck pedig imádta a kihívásokat.

– Szerintem gyerekjáték lesz – jelentette ki öntelten.

Gina felkacagott.

– Istenien fogok szórakozni! – sóhajtotta.

Tuck felhúzta a szemöldökét.

– És én? Mit kapok jutalmul, ha megnyerem a fogadást?

– Hogy mit? – mosolygott az angol lány. – Hát Cassie értékes társaságát, természetesen.

Bár az elején Cassie kissé félve hagyta ott Ginát Tuckkal, miután a mosdólátogatást követően visszatért az asztalhoz, örömmel látta, hogy barátnője és az izomagy még nem harapták át egymás torkát. Sőt a jelek szerint nagyon is jól elbeszélgettek.

– Üdv! – lépett oda az asztalhoz. – Látom, minden a legnagyobb rendben.

– Miért ne lenne? – Tuck felállt, arcára varázsolta legmegnyerőbb mosolyát, és kezét nyújtott. – Üdvözlöm. Tuck vagyok, Reese unokabátyja. Rettentően örülök, hogy megismerhetem, hölgyem.

Cassie hitetlenkedve hunyorgott. Tucknak isteni volt az illata, ráadásul rá kellett jönnie, hogy ez nem férfiparfüm, hanem valami sokkal egyszerűbb. Mintha a teste illata keveredett volna valami fás-citrusos szappannal. De bármi is volt, lenyűgözte Cassie-t. Legszívesebben beleszimatolt volna Tuck nyakába.

Először fordult elő, hogy a lány megérezte a feromonok hatását. Kozmetikai és parfümcégek tucatjai próbálták megfejteni a titkot, hogyan lehet előállítani a másik nemet elvarázsoló illatot – nos, Tuck a birtokában volt ennek a titoknak.

A másik dolog, ami feltűnt neki a férfin, az a szeme volt, mely a kék egyik meglepő árnyalatában ragyogott. Cassie egy csillagrobbanáskor látott egyszer ilyen kéket az ürteleszkópon keresztül.

Tuck rápillantott Cassie-re, aki tátott szájjal bámult vissza rá. Jókedvűen rávillant a szeme Ginára. Én megmondtam, hogy gyerekjáték lesz! – üzent a tekintete.

– Hahó! Nagyon elkalandozott, hölgyem.

Cassie az univerzum mélyéről kénytelen volt visszatérni a földi valóságba.

– Valóban. Elnézést – motyogta zavartan, és megrázkódott. Mit is mondott a férfi? Ó, hát persze, bemutatkozott! – A nevem Cassie. Cassiopeia. – Azzal elkövette azt a hibát, hogy megrázta Tuck kezét.

– Aha. Maga az IQ-bajnok.

De még mennyire hogy az! Ami a szellemi képességeit illeti, legalább hatvan ponttal veri ezt a beképzelt majmot.

– Maga meg az izomagy – vágta rá, és ettől egyből jobban érezte magát.

Tuck kissé sértődött pillantást vetett Ginára.

– Valamiért az a sanda gyanúm, hogy Cassie nem sokra tartja az izmos férfiakat – jegyezte meg.

– Ne vegye magára – vonogatta a vállát Gina. – Cassie úgy általában véve nem sokat foglalkozik a férfiakkal. Nem mintha a nőket szeretné – tette hozzá gyorsan, nehogy valaki valamit félreértsen.

Tuck pillantása visszarebbent Cassie-re. Lám, lám, tényleg kemény dió! De az édesanyja úgymint mindig azt mondogatta neki, hogy túl könnyen éri el a sikereit. Most legalább kénytelen lesz megdolgozni érte.

Cassie szeme így közletről, ha lehet, még szebb volt: szürkéskék, mint egy ködfelhőbe burkolódzó tó.

– Egész estém van rá, hogy megváltoztassam a véleményét – mondta gálánsan, fejével az ültetőkárttyák felé intve. Azzal kihúzta a széket a lánynak.

Cassie egy röpké másodpercig mozdulni sem tudott. A férfi hangja, mosolya, illata minden sejtjét megbizsergette. A mellbimbói árulkodóan megkeményedtek a ruha rejtekében, és ettől rögtön magához tért.

– Kizárólag akkor szoktam megváltoztatni a véleményemet, ha több, egymástól független megbízható forrás is azt állítja, hogy tévedtem – jelentette ki élesen.

– Megértettem – mondta vigyorogva Tuck, és helyet foglalt ő is. – Maga nem idevalósi, igaz?

– Igaz – hangzott a kurta válasz. Cassie úgy döntött, hogy nem kell kedvesnek lennie a férfin, csak mert Reese egymás mellé ültette őket.

– Cassie ausztrál – könyörült meg Tuckon Gina.

– Ó! Sydney-ből jött? Az egy roppant kedves kis város.

– Canberrából, ami Ausztrália fővárosa, bár ezt nem sokan tudják.

Tuck közelebb hajolt a lányhoz, és közben Ginára pillantott.

– Tisztára, mintha az ENSZ-ben ülnénk, nem igaz, hölgyeim?